

Ако се не варам, први случај да је по тужби државног повереника за заштиту равноправности донета првостепена пресуда против физичког лица (Б. Р) десио се у мају ове године, када је суд утврдио (неправоснажно, у току је поступак по жалби) да је тужени извршио акт дискриминације жена и „ЛГБТ“. Он је то учинио текстом [„Насиље у породици и насиље над породицом“](#)

па му је суд, између осталог, доживотно забранио да јавно износи ставове којима се „омаловажавају жене и припадници/це ЛГБТ популације и подражавају предрасуде према овим друштвеним групама“. Текст се може прочитати на интернету па нека свако стекне свој утисак, а овде желим да укажем на неколико важних и суштинских грешака у вези са овим „кажњавањем“ слободе мисли.

Наоко, сви могу да виде да је суд у изреци пресуде користио акроним (скраћеницу) „ЛГБТ“ а да тако нечега уопште нема у закону па народ, у чије се име доносе пресуде, „званично“ не зна шта то значи. Ваљало би поново (или можда први пут) прочитати Устав па видети на основу чега се уопште суди. Суд би свакако морао, а није, да определи коју је то „сексуалну оријентацију“: Л, Г, Б или Т, омаловажавао аутор и уједно према којој је „подражавао“ предрасуде, и какве конкретно. На страну то што скраћеница „ЛГБТ“ у ауторовом тексту просто не постоји.

